

Vieta pat dievnamā ir tikai telpa, ja to neatdzīvina reāls cilvēks – ar miesu, asinīm, neiegrožojamu enerģiju un spēju radoši rosināties. Šādi cilvēki pat necenšoties kļūst par vietas līderiem, par magnētiem, kas pievelk citus cilvēkus, lietas un notikumus – sagriež virpulī gan garīgo, gan materiālo dzīvi. Tieši to Vecaucē ir izdarījis multimākslinieks **Māris Druva** – ekscentrisks, cienīts, mīlēts un arī nesaprasts. Viņa valstība ir tuvāk debesīm – baznīcas bēniņos, kur radīts muzeja, teātra izrādes un fantāzijas filmas krustojums. Šobrīd viņam un Vecauces baznīcai ir grūts periods, kad jauna mācītāja iecelšana draud satricināt iekopto "kultūrtelpu" un jau ir sašķēlusi draudzi.

Kad bēniņi ir piepildīti

Elvita Ruka

"Tikai tēva un mātes trūkst," situāciju Vecauces baznīcas bēniņos nokomentētu mana lauku vecmamma. Tāda priekšmetu un iespaidu lavīna var būt smags pārbaudījums, ja viesis ir pieradis pie vienīgās

kārtības un pareizības. Nē, mana vecmamma nenosodītu, jo tāda jau ir dabiskā kristietības būtība. "Lieciet viņam svētu mieru," viņa teiktu, ja kāds gribētu sapucēt pa savam. Kur tad jūs bijāt ātrāk? Kad te dzīvoja tikai zirnekļi? Viņa nezinātu neko no Māra piesauktajiem vārdiem un

kultūras citātiem, kur vienā teikumā eksaltēti aplūst Tarkovskis, Buņins, "Dievs, tava zeme deg", Bariņņikovs, Meljess, Visockis, Makartnijs un desmitiem citu, bet pieņemtu, ka tiem ir bijis kāds Dieva dots talants – ja jau kāds tos tik uzstājīgi cildina. Viņa nemulstu arī pie

Māra radītā Runča Mācītāja Bāzila tēla, jo Dievam taču visas radības tikamas. Ja Māris to kā savas fantāzijas augli pieminētu pārāk bieži, tad viņa nosmienu: "Ar trakiem tik pa labam!" un paliktu mierā. Bet uzzinājusi, ka viņš pēc māsiņas nāves ir dzimis izsūtītiem vecākiem Sibīrijā, ka tie vēlāk, atgriezušies Latvijā, nav sasnējuši vecumu, bet vienā dienā gājuši bojā autokatastrofā, ja uzzinātu visus Māra dzīves pārbaudījumus ar spilgtiem bohēmas periodiem, nemitīgu nodarbošanos un dzīvesvietu maiņu, ja skatītu viņa četru mēnešu piedzīvojumus Centrālciematā un tikšanos ar dzīves padibēnēm, ja redzētu viņu renstelē un vēlāk atgriezušos dzīvē, tad atzītu vispārzināmo – "Ko Dievs mil, to pārbauda." Kas var būt labāks, lai radītu mākslu un atrastu ticību?

Māris ir mākslinieks pēc dvēseles kļiedziņa, bet tas nozīmē, ka kādam noteikti nepatiks. Nu, kas tas par Kaķi Mācītāju? Tikko vēl izdots Krievijā? Ko viņš darīja Amerikā? Kāda velna pēc viņš savas

Rakstīt ar roku un baznīcas bēniņos – tā ir privilēģija, ko Māris Druva sev izcīnījis pats.

Dažviet Latvijas baznīcu bēniņos omulīgi un rimti mīt sikspārņi, bet Vecaucē mākslas aktivitātes to nepieļauj – pārāk bieži un skaļas.

2015. gada aukstā decembra dienā, kad Probācijas dienesta nozīmētam darbiniekam Vitautam Vadeiķim nebija īsti ko darīt, teicu, lai ņemas klāt šai telpai – tā viss sākās. Vispirms iztīrījām, tad piepildījām ar saturu. Ekspozīti paši mūs atrada! 2016. gada 10. jūnijā, Baznīcu nakts laikā, Mākslas telpa tika atklāta.

grāmatas un scenārijus raksta tikai ar roku? Kas tam Druvam vispār aiz ādas? Cik gadus viens cilvēks ir spējīgs izdot veselu avīzi, pierakstīt pilnu un akreditēdamies skraidīt pa puspasauli? Visu redzēt, visur būt, tikt pie visām prominencēm un runāt kā ar līdzīgiem? Sūtīt savus gara darbus Mihalkovam un Končalovskim, jaukt galvu ar animāciju un seriālu iecerēm? Vēl mūziku spēlēt un teātrus iestudēt! Filmas iecer, dzejdarus pulcēt, nevienam mieru nedod. Un

izdara pārāk daudz! Būtu ragana, vilktu uz sārta...

Dzīvība un viesmīlība

"Esiet sveicināti Vecauces baznīcā. Esmu Māris Druva, draudzes priekšnieks, atbildu arī par tūrismu un kultūras programmām baznīcā. Saprotu, ka jums ir zināma informācija par Latvijas televīzijas konkursu skati "Mana kultūrvieta" un jūs esat redzējuši Vecauces baznīcas reklāmu televīzijā. Jā, jūs pašlaik atrodaties visas Zemgales reģiona kultūrvieta numur viens!

Mēs piedalījāmies lielajā finālā Rīgā, kur nācās sacensties ar tik izciliem kultūras objektiem kā kinoteātris "Splendid Palace" Rīgā, koncertzāle "Gors" Rēzeknē, Popes muiža Kurzemē un autobusu pietura Vidzemē. Galveno balvu neieguvām, bet esam gandarīti par finālu.

Vecauces baznīcas mūra ēkas aizsākums ir 1740. gadā. Tā ir valsts nozīmes arhitektūras piemineklis. Sākot ar 16. gadsimtu, šeit bija koka baznīca, kura nodega. Dievkalpojumi mums katru svētdienu

vienpadsmitos, darbojas arī Svētdienas skola. Šeit vienmēr bijusi tikai un vienīgi baznīca, arī visus padomju gadus. Vienīgi vācu laikā, 1943. un 1944. gadā, šeit bija hospitālis. Baznīcā daudz kas saglabājies no Latvijas pirmās brīvvalsts laika, bet arī pēckara gados ir pielikta roka sienu apdarei, ielikts parkets altāra daļā, salaboti soli un 2014. gadā uzstādītas ērģeles. Tās Rīgas meistari nojauca Vācijā, atveda uz Auci un pusgada laikā salika. 2014. gada 28. jūlijā, Auces novada svētkos, mūsu ērģelniece Ingrīda Petrauska spēlēja pirmo koncertprogrammu. Ērģeles baznīcā bijušas jau no 19. gadsimta, bet Otrā pasaules kara laikā tika izpostītas.

Mūsu baznīca Auces novada un plašākas apkārtnes auditorijā kalpo arī kā lieliska koncertzāle ar regulāru programmu. Šeit spēlējuši tādi ērģelnieki kā

Tālvaldis Deksnis un Aivars Kalējs, bieži muzicē brāļi Petrauski, jo viņi ir aucenieki un viņu mamma Ingrīda vairāk nekā trīsdesmit gadus ir Vecauces baznīcas ērģeliece.

Baznīcā notiek mākslas darbu izstādes. Pašlaik jūs gar sienām redzat fotomākslinieces Dzintras Žvaginās darbus. Pirms tam notika kinorežisora Jāņa Streiča gleznu izstāde, un divus darbus viņš dāvināja baznīcai – "Rogovka" un "Latgale". Citi trīs darbi baznīcā palika pēc kokačelnieka Anša Vācieša izstādes: virs kanceles "Lūdžs" un pie izejas durvīm – "Sargājošā roka", Māris ir nobēris vienā elpas vilcienā, bet tik izteismīgi, kā jau teātra zinībās profesionāli iesvaidītam cilvēkam pieklājas. Viena aktiera teātris!

Drīz sagrieziesies galva

Kamēr Māris ir vienkārši gids, izsekot līdzi ir vienkārši. Kad viņš pamostas mākslinieks, tad jāmobilizē viss intelekts un uzmanības spējas. Bet pirms tam kāds noteikti pajautās par dzīvesstāstu...

"Esmu piedzimis un uzaudzis Sibīrijā, Omskas apgabala Belastokas sādžā. Uz Latviju atbraucām 1956. gada Ziemassvētkos. Vecāki tika izsūtīti no Bļīdenes, tāpat netālu no Auces, no mammas jaunības pilsētas, bet tuvākā gada laikā pierakstīties pilsētā neizdevās. Tikai 1958. gada aprīlī ģimene beidzot varēja sākt dzīvot Aucē. Es tikai nesen uzzināju, ka mamma mani vedusi uz šo baznīcu. Salidojumā to man pateica klasesbiedrēne Astrīda Melnbārde – viņa mani pirmoreiz esot ieraudzījusi baznīcā, pirms mēs abi esot sākuši iet pirmajā klasē. Pēc viņas atgādinājuma es to sāku mazliet atcerēties. Man šī ir svēta ziņa – mani vecāki ir bijuši kristīgi cilvēki! Jā, viņi mani arī nokristīja Penkules baznīcā. Tas bija 1957. gada 9. jūnijā, drīz pēc atgriešanās no Sibīrijas, viņi mani arī šeit, Vecaucē, ievēduši. Pēcāk gan tikai mamma uz šejieni reizēm atnāca. Vecāki atklāti nepretojās varai. Arī es

"Saskaitiet dižgaru vārdus!" – tāds varētu būt intelektuālās vēribas uzdevums Vecauces mākslas telpā.

Lai arī ne visiem patīk mantām piekrauti bēniņi un ironiskais Runča Mācītāja tēls, Māra Druvas nopelnus kultūras pieminekļa un draudzes dzīves atdzīvināšanā noliegt nevar nekādi.

biju oktobrēns, pionieris un komjaunietis. No partijas gan izdevās izvairīties...

Iesvētīts esmu šajā baznīcā.

Tas notika sekojoši – 2000. gada jūnijā atgriezās no trīs mēnešu darbošanās Ņujorkā. Biju ieguvis Mihaila Barišņikova autogrāfu, parakstu uz sava projekta bukleta. Ne prātā nevarēja ienākt, ka nu tikai sāksies problēmas manā dzīvē, viss iepriekšējais tikai nieks. Mani vainoja, ka esmu šo autogrāfu

viltojis, ka nekādā gadījumā nevarēju pie viņa tikt... Es metos pierādīt pretējo... Par šīm ķezām jums neko nestāstīšu, nevienu tajās nevilksu... nu... varbūt... teiksim, Kaķim-Mācītājam atklāšu daļu noslēpuma... kas ar mani notika, kā pārdzīvoju, cik zemu kritu...

Manas problēmas gan kļuva acīmredzamas, un kaimiņiene, šīs baznīcas ilggadēja kalpotāja Anna Mīze, pie manis uz mājām atveda mācītāju. Tas bija Valdis Berca, kurš uz Aucī bija tikko pārcēlies no Zāleniekiem un sāka kalpot Vecauces draudzē. Ar to arī sākās mans ceļš uz šejieni. Pateicoties Valda Berca rūpēm un cilvēkmīlestībai, 2000. gada rudenī uzsāku iesvētes mācības un pēc pusgada, 2001. gada Lieldienās, es pirmoreiz varēju iet pie dievgalda un pārkrustīties pret šo altāri...

Sānceļi un atgriešanās

... taču Nelabais neguļ nekad. Pēc iesvētes sākās viss, par ko, iespējams, tikai kādam kaķītim būs lemts zināt. No 2002. līdz 2008. gadam es nedzīvoju Aucē, kalpoju Sv. Jāņa baznīcā Rīgā un četrus gadus Sv. Sīmaņa baznīcā Valmierā – kopā ar mācītāju Valteru Korāli.

Valmierā sākās arī manas baznīcas zvaniķa gaitas, sadraudzējos ar cienījamā vecumā esošo zvaniķi Imantu Toču. Viņš sāka mani apmācīt un teica – kad es vairs nebūšu, tev, Māri, būs jāpaliek manā vietā! Imants iezvanīja kādu garīgās mūzikas koncertu un zvanu tornī nomira. Tā es divus gadus paliku kā vienīgais zvaniķis Valmieras Sv. Sīmaņa baznīcā.

2008. gada augustā atgriezās Aucē un kļuva par zvaniķi mācītāja Valda Berca draudzē. Pēc manas iniciatīvas atsākām iezvanīt Svētvakarū sestdienās un arī Jaunā gada pirmās minūtes.

Kad 2013. gadā notika draudzes padomes vēlēšanas, es tiku ievēlēts gan padomē, gan valdē. Tālāk valde ievēl draudzes priekšnieku. Pirms vēlēšanām nebija vienošanās par to, kurš vadīs draudzi. Trīs pirmie kandidāti atteicās. Tad ērģeliece Ingrīda Petrauska pateica: Mārim jābūt par priekšnieku, un šo ierosinājumu apstiprināja vienbalsīgi," Māris garo stāstu padara īsu un turpina ekskursiju.

"Šī baznīcas daļa, kurā pašreiz atrodamies, tika piebūvēta 1866. gadā, un šajā, otrajā stāvā, 150 gadus nekas nebija noticis. Tā stāvēja tukša, vien dažas ķieģeļu

kaudzītes, dzeloņdrāšu ruļļi un būvgruži. Padomju laikā šeit bija domāts izbūvēt mācītājam dzīvokli, bet Valdim Bercam bija ideja par Svētdienas skolas telpām. Nekas no tā netika realizēts. Tajā laikā notika arī mācītāju maiņa, jo Berca guva smagas traumas, izkritot cauri bēniņiem vecajā pasta ēkā, un viņam vajadzēja nopietni ārstēties. Viņa vietā nāca Jānis Ginters, arī labs un atsaucīgs – kopā padarījām lielas lietas!

2015. gada aukstā decembra dienā, kad Probācijas dienesta nozīmētam darbiniekam Vitautam Vadeiķim nebija isti ko darīt, teicu, lai ķeras klāt šai telpai – tā viss sākās. Vispirms iztīrījām, tad piepildījām ar saturu. Ekspozīti paši mūs atrada! 2016. gada 10. jūnijā, Baznīcu nakts laikā, Mākslas telpa tika atklāta.

Senas bībeles un skumjas dzērvies

Uz šī galda ir visa Vecauces baznīcas vēsture ar tās

gadagrāmatām. Diemžēl saglabājies ir ļoti maz – divas no ulmaņlaika un viss pārējais no padomju perioda.

Telpā ir daudzu mācītāju foto, lūk, Jānis Turks, kurš kalpoja no 1934. līdz 1944. gadam. Lūk, mācītājs Armands Akmentiņš, kurš mūsu baznīcā kalpoja Atmodas laikā – pie viņa es atnācu 1988. gada oktobrī, kad biju nodibinājis teātra studiju pie Rīgas Latviešu biedrības. Mūsu mēģinājumu telpas bija Vecauces pili. Teicu Akmentiņam, vai mēs ar jauniešiem nevarētu nākt baznīcā un runāt dzeju? Mācītājs šādu piedāvājumu uzņēma ļoti labi. Kopš 1988. gada Ziemassvētkiem baznīcas dievkalpojumos skanēja dzeja, tostarp padomju laikā aizliegto autoru teksti – Leonīds Breiķis, Zenta Mauriņa, Andrejs Eglītis. Savukārt mācītājs Jānis Ozols kalpoja padomju laikā no 1966. līdz 1986. gadam. Baznīcu grāmatas un fotogrāfijas liecina, ka draudze padomju gados darbojusies ļoti aktīvi, man bija

liels pārsteigums kristīto un iesvētīto grāmatās lasīt arī partijas darbinieku vārdus. Tas gan noticis paslepūs, mācītājs braucis uz mājām, vai arī ceremonijas notikušas baznīcā ārpus dievkalpojumu laika.

Mākslas telpu un visu baznīcu caurvij Bībeles citāti un foto-mākslinieka Gunāra Janaiša darbi. Arī viņš ir aucionieks un 1949. gada 25. martā, būdams pusaudzis, slepus no krūmiem fotografēja vilcienu, ar kuru aizveda izsūtītos, un šī fotogrāfija redzama biezajā grāmatā "Auce tevi vārdā sauc". Šo grāmatu producējis un veidojis pats autors. Darbs pie tās sākās jau 90. gadu beigās, bet grāmatas prezentācija notika tikai 2013. gadā. Janaitis veidojis arī nesenākus novadnieku portretus – pēc Auces svētku organizatora Arnolda Sabuļa pasūtījuma 2000. gadā. Svētku laikā notika šo darbu izstāde, kas vēlāk kļuva ceļojoša, līdz ar Arnolda Sabuļa atraitnes gādību uz palikšanu nonāca Vecauces baznīcā...

Bet par Bībeli kā galveno pasaules un arī šīs baznīcas grāmatu, lūk, viens no citātiem līdzās Sergeja Jeseņina portretam. "Izmet skumjas no savas sirds un turi tālu nost no savas miesas ciešanas, jo jaunība un tumšās matu cirtas ātri zūd."

Sergejs Jeseņins saka to pašu: "Un dzērvies skumji aizlido Un nenozēlo vairs neko..."

Vai arī šāds Bībeles citāts uz ķieģeļu sienas līdzās režisora un rakstnieka Kārļa Pamšes portretam un Ņujorkas metro kartei, Bībeles citāts, kas stāsta par jebkuru Latvijas mazpilsētu šodien: "Cik vientuļa ir kļuvusi šī pilsēta, kas bija ļaužu pilna."

Dzied pat sašauts gailis

Tad Māris Druva iet pie lenšu magnetofona un vienu no tiem ieslēdz. Te darbojas viss – arī sen aizmirstie mūzikas un video aparāti, kas Māra mākslinieciskajā un tehniskajā vadībā ņipri atdzīvojas. Mākslas telpā skan Raimonda Paula mūzika ar Friča

LIELAIS DETEKTĪVS

ir KLĀT!

Pērc žurnāla
1. numuru
visās preses
tirdzniecības
vietās un atrodi
tajā FIKSO
TETOVĒJUMU!

Pasūti žurnāla
2. numuru par
iepazīšanās cenu
2,50 eiro
un saņem to savā
pastkastītē kopā ar
uzlīmju komplektu!

Jau pieejams arī

LIELAIS
DETEKTĪVS

abonements
2021. gadam
18 eiro!

KUR?

www.abone.lv
vai izdevniecības
mājaslapā
www.iddea.lv

Grāmatas bēniņos nonākušas dažādi – kā dāvanas, mantojums, izglābtas, atrastas... Arī ļoti retas un vērtīgas.

Bārdas tekstu, skan leģendārā aktiera Imanta Skrastiņa balss: *"Un zaru altārī tumšajā Divas sveces drīz plīvo un lokās – Un ceļos kā lūgšanā nokritis Es sniedzu pēc tām savas rokas."*

Mūzikai skanot, Māris turpina stāstījumu par Mākslas telpu. Stāsts klājas virs stāsta tādā intensitātē, ka iestājas neliela panika vai dabiska aizsargreakcija – vai smadzenes tam visam spēj izsekot līdzī? Vai būs arī atelpa? Un no kurienes šis pensionētais kungs ņem to milzu enerģiju? Kur viņam ir paslēpts tas slepenais atmiņas serveris, kas stāstījumu par jebkuru tēmu ļauj uzsākt bez jēlkāda apdomas brīža? Kā viņš spēj pārmesties no tēmas uz tēmu, it kā visa tās informācija būtu vienkārši ieelpojama un tikpat strauji izpūšama ārā jau gatavos teikumos?

No kurienes šis pensionētais kungs ņem to milzu enerģiju? Kur viņam ir paslēpts tas slepenais atmiņas serveris, kas stāstījumu par jebkuru tēmu ļauj uzsākt bez jēlkāda apdomas brīža? Kā viņš spēj pārmesties no tēmas uz tēmu, it kā visa tās informācija būtu vienkārši ieelpojama un tikpat strauji izpūšama ārā jau gatavos teikumos.

Māra Druvas radošais temperaments sublimējies starpkonfesionālā Runča Mācītāja tēlā, ko autors vislabprātāk redzētu kā animācijas seriāla varoni.

Mākslas telpā virs galda, uz kura gleznieciski ir sakrautas senās Bībeles un baznīcas grāmatas, karājas vēsturiskais torņa gailis. Šķiet, ka Otrajā pasaules karā baznīcas gailis ir cietis daudz vairāk nekā pati baznīca. Visu sāpi viņš, nabadziņš, ir ņēmis uz sevi, ir ložu un šķembu caururbts. Tas nomainīts tikai 2000. gadā un nu Mūža mājas un Mūža dziesmu radis kādā neparastā telpā – dzīvības pilnos baznīcas bēniņos. Patlaban tur uz lenšu

magnetofona skan Ērika Kleptona grupas "Cream", "Polician" un "Born Under a Bad Sign" – tie ir oriģināli pagrīdes ieraksti, īsti artefakti, kas darbojas nevainojami. Sākot ar sešdesmito gadu beigām, leģendārais Lapinskis visu Latviju apgādāja ar kvalitatīviem ierakstiem. Laika pārbaude ir

izturēta, arī šobrīd ieraksti skan labi un kādā mazpilsētas baznīcā nojauc laiku robežu. Arī cauršautais gailis klausās, arī regulārie viesi un pārsteigtie ciemiņi, arī pats Māris, kas visu šo valstību savācis kopā un iedarbinājis. Un, kad viņš apgalvo, ka katru nedēļu gailis iedziedas, man tas liekas pavisam dabiski un vietas gaisotnei atbilstoši. Par ko gan tas dzied? Vai baznīcas dziesmas? Nē, Māris atbild. Viņš saklausot dziesmu par sāpīgo karu, par vācu

laiku, kad vasara bija tik zaiga, un ziedēja pļavas un sils, kad pretī man nāci tik maiga un galvā bij' lakatiņš zils... Attopamies, ka visi klātesošie jau dungojam līdzī, un arī tas šai vietai piestāv – iesaistīties.

Radīt un dalīties

Ja man nāktos pavadīt šeit pāris vientulības stundas vai pat nakti, tad, visticamāk, ka dziedātu un atdzīvotos it viss, katrs priekšmets, mēbele un raksta gals... Autentiskās substances te ir pārpārēm!

"Gandrīz visas detaļas Mākslas telpā ir no šīs baznīcas un atrastas bēniņos, kur tagad

Kamerteātris un izstāžu zāle. Visi plaukti taisīti no pirmā Latvijas brīvvalsts soliem, pie griestiem tā laika lustras, telpu sadala sena altārdaļa, un, kas visinteresantākais, baznīcas bēniņos atradās arī četri kādreizējā Auces kinoteātra krēsli. Tie, kas savienoti pa vairākiem kopā. Uz viena no tiem rakstīts "17. rinda". Ai, kādas atmiņas par šo veco, dārgo kinoteātri, kurš pārstāja eksistēt 1968. gadā! Pati kinoteātra ēka vēl ilgi stāvēja neskarta, tur bija mūzikas grupu mēģinājumu telpa, tagad pāri palicis nav nekas, vien šie četri krēsli baznīcā," vienu īsu pantiņu nostalgiskajā pagātnes ceļojuma himnā noslēdz Māris. Un tā par visu, kas kādam aizgājis, bet citam atradies – desmitiem un simtiem pagātnes zīmju šajos bēniņos ir atradušas Mūža Mājas...

Vieta neapšaubāmi raisa iztēli. Vienam esot, te ir tik piepildīts klusums, ka radīt, šķiet, sāktu pat mēbele. Kur nu vēl tik daudzpusīgi apdāvināts un rosīgs gars kā Māris Druva! Tieši šeit, šajā radošajā svētnīcā, tapušas viņa pēdējās četras grāmatas. Trīs ir izdotas – "Skumjās dzemdības", "Depresija un vilciens", "Astoņas pasakas par vareniem kaķiem, cilvēkiem un suņiem" (Maskavā krievu valodā), kā arī "Pasaka par Vecauces baznīcu", kas pasūtītājam likusies pārāk ekscentriskā, tāpēc savu izdošanu vēl gaida. Taču būtiskākais ir nevis viena cilvēka radošā celle, bet tas, ka bēniņu radošums piesaista cilvēkus. Ap baznīcu un tajā notiek enerģētiski piepildīta rosība, ikdienas dievkalpojums cilvēku ir krietni vairāk nekā citos luterāņu dievnamos. Lai arī ne visiem patīk mantām piekrauti bēniņi un ironiskais Runča Mācītāja tēls, Māra Druvas nopelnus kultūras pieminekļa un draudzes dzīves atdzīvīšanās noliegt nevar nekādi. "Zem guloša akmens ūdens nekust," atvadoties secinātu mana mīļā lauku vecmāmiņa, kurai Taisnība vienmēr izrādījās mēles galā.